

fra Hovedstaden har vist sig at være under denne Sags Førelse.

Fraenkel: Den højtærede Justitsministers Slutningsbemærkning karakteriserede til Overflod ham, men ikke mig. Kærnen i Angrebet paa mig under hele denne Sag og i Behandlingen af denne Sag fra den anden Parts Side har ikke været at tilbagevise de Kendsgerninger, som er fremdragne af Akterne, men hele Tiden at hænge omkring Halsen paa mig Folk, som hører til et Selskab, jeg ellers ikke ønsker at befinde mig i. Nu vil jeg gerne spørge: Hvilket æret Medlem i denne Sal har hørt mig fra Debattens første Begyndelse, jeg mener fra Sagens første Optagelse her i Salen, stille mig Arm i Arm med nogen af disse? Ingen kan sige at have hørt det. I mit allerførste Brev af 2. Juni 1916 til Fængselsdirektøren skrev jeg: Saadan og saadan siges der, jeg ved ikke, om det er rigtigt, eller om det ikke er det, men jeg anser det for rigtigst at faa en kriminel Undersøgelse i Gang, og med Hensyn til de Paastande, som jeg mente at kunne gøre, uanset hvor langt de fremsatte Kendsgerninger rakte, eller hvor meget de sagde, støttede jeg mig netop til dette Brev af Fængselsbetjent A. B. Jensen til Fængselsdirektøren. Jeg fandt og finder, at det var et Brev, en Tjenestemand ikke kunde skrive til sin højeste Myndighed, uden at deraf maatte følge Afsked — ja, det er egentlig den eneste passende Straf, jeg kunde se der var Anvendelse for, fordi han ikke hørte hjemme i noget Betjentkorps.

Lad mig med Hensyn til denne Betjent Halm, der jo ligesom de andre nu skubbes mig i Skoene, bemærke, at under den eneste Samtale, som jeg har ført med Fængselsdirektøren om denne Sag, drøftede vi ogsaa disse Betjente, og jeg lagde ikke nogen særlig Sympati for Dagen overfor dem, men han, Fængselsdirektøren, lagde en særlig Sympati for Dagen netop overfor Halm. Og nu siger man, at en Mand som Betjent Bang, der er stemplet paa den Maade, som jeg gør det i mit Indlæg i Betænkningen, har jeg nu søgt op i Odense, kaldt til mig og forlangt yderligere Oplysninger af. Ja, denne Mand har jeg truffet en Gang i Odense paa hans Anmodning, før disse Akter var mig i Hænde, før jeg kendte noget som helst til dette. Og dersom han eller den anden paastaar, at jeg ved denne Lejlighed har opfordret ham til at sige noget yderligere mod Anstalten, saa kan jeg kun sige, at

det er Løgn. Det er det hele. Det kan slet ikke nytte at ville skubbe mig disse Folk i Skoene. Jeg er aldrig optraadt Arm i Arm med dem, ikke paa noget Tidspunkt. Jeg har tværtimod altid været forsigtig overfor dem og med Anvendelsen af dem. Naar man stadig kalder paa de Folk som mine Kilder, saa lad mig dog sige, at jeg tror bogstavelig talt, at der ikke i Betænkningen er anvendt et eneste Ord af, hvad nogen af dem har sagt eller skrevet til mig; jeg tror ikke, der er en Tøddel, uden at det altsammen er taget ud af Akterne.

Derfor var det netop, jeg vilde have disse Akter at se, derfor var det, at jeg ikke kunde nøjes med den Bunke Materiale, jeg fra dem har faaet kastet ind ad Døren. Men som det i det hele er grumme lidt, jeg har haft med de Folk at gøre, grumme lidt, jeg har korresponderet med dem, saa er det blevet mindre og mindre, alt som Tiden gik, fordi de blev mig ikke længer smagelige, de Herrer. Men derfor opgave en Sag, som jeg mente jeg var forpligtet til at føre til „the bitter end“, fordi den paaviste Brøst i Fængselsvæsenet den Gang og nu — det kunde jeg ikke gøre. Og ligeledes maatte jeg, saalænge jeg havde med denne Sag at gøre, sende den sidste officielle Afvikling af Sagen til dem. Jeg har, da Betænkningen var udkommet offentligt, sendt 3 Eksemplarer af den til Halm. Det er meget rigtigt, det har jeg gjort. Jeg var ikke alene berettiget til det, men jeg var efter min Mening forpligtet til det, for de havde dog et vist Krav. Saaledes som jeg har erklæret mig f. Eks. om Bang, var det dog min Pligt til syvende og sidst at sige: Her er Sagen, saaledes er den afsluttet, ligesom jeg i dette Øjeblik, hvordan jeg end ser paa Bang, føler det som min Pligt at sige, at han har skrevet til mig, at det er ikke sandt med de snavsede Udtalelser, han skal være kommet med overfor Fangerne. Derom kan jeg ikke vide noget, jeg har ganske simpelt refereret.

Der er her i Dag brugt Udtrykket „perfid“. Ja, skulde jeg betegne noget saaledes, skulde jeg bruge det Udtryk, saa kunde jeg bruge det her, hvor man søger at stille mig blot i denne Sag ved at koble mig til de Mennesker, om hvilke ingen kan sige, at jeg er optraadt med dem under Armen.

Formanden: Hvis Udtrykket „perfid“ er brugt overfor det ærede Medlem, er det undgaaet min Opmærksomhed, ellers vilde jeg have paatalt det.